

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΕΞΠΡΕΣ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΒΕΝΕΤΙΑ - Παρίσι. Το εξπρές διασχίζει την ειρηνική Έλβετία. Πράσινοι κάμποι, γραφικά χωριά, κάτασπρες Άλπεις. Στο διαμέρισμα της πρώτης θέσεως ή κυρία Μερλέν, ώμορφη, κομψή, χαριτωμένη. Κυττάζεται κάθε τόσο στον καθρέφτη της τσάντας της, που ντράρει το πρόσωπό της, ρίχνει μια ματιά έξω από το παράθυρο και προσπαθεί κάθε τόσο να συνεχίση το διάβασμα ενός αστυνομικού μυθιστορήματος.

Ο κύριος που κάθεται απέναντί της καπνίζει ένα μурωδάτο τσιγάρο, ψάχνει να βρῆ τίποτε καινούργιο στην διαβασμένη εφημερίδα, κυττάζει το ρολόι του κι' έπειτα ξανακυττάζει πάλι την κυρία Μερλέν

- Σας ένοχλώ;
- Μά τί λέτε!
- Μπορώ να σας προσφέρω...
- Ευχαριστώ πολύ.

Η κυρία Μερλέν, φιλάρεσκη, όλο χαμόγελο, παίρνει από την σγαροθήκη του ένα τσιγάρο. Κλασική έρώτησις, κλασική απάντησις και κλασική προσφορά. Ο πάγος είχε σπάσει... Ο κύριος διορθώνει λίγο την γραβάτα του, βάζει το ένα πόδι πάνω στο άλλο, κυττάζει τη στάχτη του τσιγάρου του, παίρνει την πόζα του ταξιδιώτη που ξέρει τον κόσμο, τις γυναίκες, τη ζωή. Είναι νέος, συμπαθητικός, ευγενέστατος. Το κοστούμι του έχει βγῆ από τα χέρια ενός ράφτη του Λονδίνου. Η κυρία Μερλέν είναι πολύ ευχαριστημένη. Κι' αφήνει να την λικνίση το τραίνο, ή ωμορφη φλυαρία του ξένου. Το ταξίδι έτσι φαίνεται πιο μικρό, πιο λίγο μονότονο. Κι' όταν μια γυναίκα δέν είναι πεινά είκοσι χρονών, τα φιλοφρονήματα ενός νέου είναι πάντοτε εύανιστα...

- Στο Παρίσι πηγαίνετε κι' εσείς;
- Όχι, στη Λωζάννη...
- Κρίμα!...

Διπλό χαμόγελο. "Εξω αρχίζει να νυχτώνη. Τα χιόνια παίρνουν ένα σωρό μαγευτικά χρώματα. Από το γλυκό τριαντάφυλλο ως το βαθύ μενεξεδένιο. Ήρθε ή ώρα του φαγητού. Στο βαγκόν-ρεστωράν, ή κυρία Μερλέν βρέθηκε στο ίδιο τραπέζι με τον υποχρεωτικό κύριο. Τί ωμορφα που είναι έτσι, ό ένας απέναντι από τον άλλο! Η κυρία Μερλέν έχει βάψει τα μάτια της -ώ, λίγο ρίμμελ μόνο! - κι' είναι τώρα πιο θελκτική, πιο μυστηριώδης, πιο μοιραία... Άργά, με αρμονικές κινήσεις, βγάζει τα γάντια της. Τί κομψά χέρια που έχει! Είναι κατάσπρα, λεπτά, νευρικά, στολισμένα με

ένα μόνο δαχτυλίδι: ένα ώχρό σάπφειρο στολισμένο με μπριλλάντια. Τί άριστοκρατικό γούστο! Τί «ντιστενξιόν»...

- Έχετε ένα παράξενο χέρι... κάνει ό κύριος.

- Ξέρετε μήπως να διαβάσετε τις γραμμές;

- Λιγάκι... Ποιό θέλετε;

- Το άριστο.

Τό ωμορφο χέρι της κυρίας Μερλέν βρίσκεται τώρα μέσα στο νευρώδες χέρι του κυρίου. Εκείνη νοιώθει μια γλυκειά ευ-

χαρίστησι. Εκείνο τό άγγιγμα είναι σαν ένα έρωτικό χάδι. Εκείνος είναι σοβαρός, όπως σοβαρεύονται οι άντρες όταν αρχίζουν να έρωτεύονται. Η παλάμη της κυρίας Μερλέν ανοίγει σαν ένα μεγάλο τριαντάφυλλο στην πρώτη ανοιξιάτικη αύρα. Εκείνος εξετάζει τό δίχτυ των γραμμών, που μοιάζει με τον τοπογραφικό χάρτη μιας μυστηριώδους πόλεως. Κυττάζει τό σχῆμα του χεριού, τά λεπτά δάχτυλα, τά βαμμένα νύχια, χαϊδεύει άπαλά την τρυφερή έπίδερμίδα, προσηλώνει τό βλέμμα του στις γαλάζιες φλέβες του καρπού. Έπειτα, άργά, με άλλόκοτη φωνή, της λέει:

- Μεγάλη φαντασία... Χαρακτήρας ειλικρινής, άδαμάντινος... Υπερευαίσθητη ιδιοσυγκρασία... Η γραμμή της καρδιάς είναι έντονη: σημαίνει πάθος, σταθερές αποφάσεις... Έδώ, πιο πέρα, χωρίζεται σε τρεις πιο μικρές γραμμές. Καλαισθησία... Άνάγκη στοργής, τρυφερότητας... Άνήσυχο πνεύμα... Άγάπη για περιπέτειες...

- Ξέρετε ότι είσατε θαυμάσιος! του λέει έκθαμβη ή κυρία Μερλέν.

- Έχω πείρα.
- Αυτό είναι όλοφάνερο!
- Ο δείκτης είναι πιο κοντός από τον μέσο... Αυτό δείχνει έναν γλυκό χαρακτήρα, ήρεμον, εύκολο να δαμασθῆ...
- Αυτό έξαρτάται...
- Φυσικά έξαρτάται...
- Είσατε ευαίσθητη. Γι' αυτό δοκιμάζετε πολλές χαιές, μά και πολλές στενοχώριες... Φτάνει ένα τίποτε να σας άνη να χαρήτε ή να πονέσετε, ένα λουλουδι, ένας λόγος, να άρωμα...

- Αυτό είναι αλήθεια!

- Στον άντρα γυρεύετε περισσότερο πνεύμα και χαρακτήρα, παρά ωμορφιά.

- Χαρακτήρα προπάντων...

- Κλείστε κι' ανοίξτε πάλι τό χέρι σας... Έτσι... Ορίστε: αυτό δείχνει εύθῆ κι' αξιοθαύμαστο χαρακτήρα!

- Μοῦ είπατε όλα τά εύχάριστα πράγματα. Πῆτε μου τώρα και τά δυσάρεστα.

- Άκούστε λοιπόν: είσατε ζηλότυπη, τρομερά ζηλότυπη.

- Μπορεί. Μά μήπως ή ζήλεια είναι ελάττωμα;

- Αναλόγως των περιστάσεων.

- Τί άλλο;

- Έ, πώς να σας πῶ;... Είσατε σπάταλη...

- Και με τά δυό χέρια! Τό ξέρετε ότι είσατε σωστός μάγος;

- Λιγάκι...

Μαζῶ με την εξέταση του χεριού τελείωσε και τό δείπνο. Τό βαγκόν-ρεστωράν είναι σχεδόν άδειο.

Σε λίγο ή κυρία Μερλέν θά φτάση στο σπίτι της...

Γύρισαν λοιπόν πάλι στις θέσεις τους. Η κυρία Μερλέν, φορώντας τά γάντια της, ρώτησε περίεργη:

- Με συγχωρείτε... Είσατε δικηγόρος;

- Δίκη γόρος; Γιατί;

- Δέν ξέρω...

... "Όλοι σχε-

(Συνέχεια στη σελ. 53)

- Πολύ ευγενής... "Εξυπνος... "Ενας έπιστήμων, είπε ή κ. Μερλέν στον άντρα της.

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΕΞΠΡΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

δόν οι αντρες είνε δικηγόροι...

Διπλό χαμόγελο.

— Αυτή τη φορά όμως κάνατε λάθος... Είμαι γιατρός...

Κι' ο κύριος της δίνει την κάρτα του.

— "Ω!... Είσαστε ψυχίατρος!

— Μάλιστα, κυρία μου, γιατρεύω τούς τρελλούς...

— Γι' αυτό ξέρετε τόσο καλά τις γυναίκες...

Τò εξπρές μπήκε στο σταθμό της Λωζάνης. Η κυρία Μερλέν κατέβηκε.

— Καλό ταξίδι!

— Ευχαριστώ, κυρία μου. Είμαι άπαρηγόρητος που είμαι μόνος...

Η κυρία Μερλέν μ' ένα σαγηνευτικό χαμόγελο του εύχεται πάλι καλό ταξίδι. Μά οι δικοί της την είδαν κι' έτρεξαν τριγύρω της. Φιλιά, γέλια, χαρούμενες φωνές. "Επειτα, με τò αυτοκίνητο γύρισαν στο σπίτι.

— "Έκανε καλό ταξίδι; την ρώτησε ο άντρας της.

— Θαυμάσιο! Βρήκα κι' έναν χαριτωμένο θαυμαστή...

— "Ω, πάντα γοητευτική, πάντα μοιραία!... την ειρωτεύτηκε ο κ. Μερλέν.

— Λέγε δ,τι θέλεις εσύ... από τη ζήλεια σου! Έγώ είμαι πολύ ευχαριστημένη!

— Έμπρός λοιπόν, για να μάθουμε κι' εμείς την περιπέτειά σου... Ήταν νέος, κομψός, συμπαθητικός;

— Η κ. Μερλέν έβγαλε τò καπέλλο της.

— Ήταν τριάντα χρονών περίπου, είπε. Πολύ ευγενής...

"Εξυπνος. Ένας επιστήμων!... Στο τραπέζι του βαγκόν-ρεστωράν ζήτησε τò χέρι μου...

— Τί λές! Τò χέρι σου;

— Για να τò διαβάσει, ανόητε!

— "Έλεγα κι' εγώ!...

— Ναί... Ήταν ψυχίατρος, μά ήξερε απ' έξω την χειρομαντεία!...

— Λοιπόν;

— Περίμενε...

Η κ. Μερλέν κυτιάχτηκε στον καθρέφτη, έβγαλε τὰ γάντια της, πήρε μιά βαθειά αναπνοή κι' άρχισε να θαυμάζει τò λευκό χέρι της που κρατούσε εκείνος ο συμπαθητικός νέος μέσα στο δικό του. "Εξαφνα όμως χλώμιασε.

— Τò δαχτυλίδι μου! Έκανε με σβυσμένη φωνή. "Έχασα τò δαχτυλίδι μου!...

Και τότε μόνο κατάλαβε ότι ο κύριος του εξπρές ήταν ένας λωποδύτης.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

Και τότε εξακρίβωσα ότι αυτή έγραφε τὰ άνώυμα γράμματα.

"Όταν ο άντρας της τò πληροφορήθηκε, πήγε να τρελλαθώ από τη λύσσα του. Και για να την έκδικηθώ, πήρε διαζύγιο και παντρεύτηκε τη φίλη του, η οποία έπειτα από αυτή την αισθηματική απογοήτευσί της, ν' άλληλογραφή με μιά γυναίκα, νομίζοντας ότι είνε άνδρας, ήθελε παρηγοριά!

"Ίδου ακόμη τò δράμα μιάς άλλης γυναίκας: Αυτή την είχα γνωρίσει στο Κάρλσμπαντ. Μου έδειξε ένα γράμμα του αγαπημένου της που την ζητούσε σε γάμο. Της άπάντησα ότι δεν έπρεπε να δεχθώ, γιατί θα γίνη δυστυχισμένη κι' ο σύζυγός της θ' αυτοκτονήσθ! Δεν μ' άκουσε και τέλεσε τούς γάμους της. Μετά δυο χρόνια όμως χώρισε, γιατί ο άνδρας της ήταν νευρασθενικός. "Επειτα δέ από λίγο καιρό τέλειωνε πράγματι με μιά πιστολιά τις μέρες του.

Και στο δεύτερο γάμο της, πάλι αυτής της γυναίκας της εξήγησα ότι θα γίνη δυστυχής και επίσης δεν μ' άκουσε. "Ο γραφικός χαρακτήρας του μέλλοντος συζύγου της άπεκάλυπτε ότι αυτός ήταν ένας κτηνώδης τύπος. Και πράγματι, σ' ένα συζυγικό καυγά, την άρπαξε και την πέταξε απ' τò παράθυρο στον κήπο του σπιτιού της. Η δυστυχισμένη έσπασε τò πόδι της κι' έτσι μόνο πίστεψε στα λόγια μου: "ότι ήταν από τούς τύπους τών γυναικών που μπλέκουν με άνδρες θίαιους και κτηνώδεις κι' οί όποιοι τις κάνουν να μετανοήσουν.

Κι' αλήθεια, η γυναίκα μπορεί να σάς άποκαλύψη όλα τὰ πράγματα, όπως σάς αναφέραμε, είνε ή επίσημη με την όποία μπορεί κανείς από τὰ γράμματα ένός ανθρώπου να μαντέψη τόν πραγματικό χαρακτήρα του.

ΡΑΦΑΗΛ ΧΕΡΜΑΝ

Η "ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ.. ΑΔΙΚΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ:

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

στάς της.

Η Νόρμα Σήρερ, επίσης, έπαθε κάτι, ακόμη σοβαρώτερο: Οί σκηνοθέτες την στέρησαν από όλη την φυσική χάρι της και την μακιγιάρουν με τέτοιο τρόπο που της άδικούν την όμορφιά της.

Πολλές «βεντέτες», πάλι, έχουν μιά όμορφιά άγγέλου, μά ή όποία δεν άρέσει στους άνθρώπους τών «στούντιο». Για να παίξουν λοιπόν στον κινηματογράφο τις παραμορφώνουν με ένα ειδικό «μακιγιάζ».

— Δεν μπορεί, δηλώνουν, όλες ή «βεντέτες» να έχουν μιά έκπληκτική όμορφιά. Πρέπει ν' αντιπροσωπεύουν τούς διάφορους τύπους από τη ζωή.

"Ετσι, μιά ξανθή «βεντέτα» γίνεται μελαχροινή γιατί αυτό τò χρώμα ταιριάζει περισσότερο στο ρόλο της ή τò αντίθετο. Χαρακτηριστικό δέ είνε τò άκόλουθο άνέκδοτο: Ο σύζυγος μιάς μελαχροίνης καλλιτέχνιδος συνώδευσε τη γυναίκα του τò πρωί στο στούντιο, τò βράδυ δέ γύρισε να την πάρη. Μόλις όμως την αντίκρυσε στάθηκε και την κυτούσε σαν χαμένος και τέλος ψιθύρισε:

— Σας παρακαλώ, κυρία μου, με συγχωρείτε, αλλά θα έγινε άσφαλώς κάποιο λάθος. Έγώ ζήτησα τη γυναίκα μου κι' όχι εσάς.

"Εκείνη όμως, τρελλή από τὰ πολλά γέλια, του εξήγησε ότι κατά την παραμονή της στο στούντιο, οί «μακιγιέρ» της συνέστησαν ν' αλλάξει τò χρώμα και τò κτένισμα τών μαλλιών της, να μεγαλώσει τὰ τόξα τών φρυδιών, να κάμη ένα σοφώτατο «μακιγιάζ» και φυσικά έγινε άγνωριστη.

Από τις «βεντέτες» που άδίκησε και άδικεί σ' όμορφιά ο κινηματογράφος είνε ή Μάρλεν Ντήτριχ, ή Μύριαμ Χόπκινς, ή Κάθριν Χέμπουρν, ή Τζούν Βλάσσεκ, ή Λίλιαν Χάρβεϋ, τόν καιρό που θρισκόταν στο Χόλλυγουντ, ή Τζόαν Μπλοντέλ, ή Καρόλ Λομπάρ κ' ή "Ελεν Χέϋζ. "Εκείνες δέ που κολακεύει είνε ή Τζόαν Κράουφορντ, ή Μαίρη Πίκφορντ και ένα σωρό άλλες, που άμα τις δη κανείς στην πραγματικότητα δεν θα τις γνωρίσει!

"Όπως βλέπετε, λοιπόν, ο κινηματογράφος είνε μιά όφθαλμαπάτη, ένα όνειρο. Κι' όταν ξυπνήσει κανείς, φυσικά βλέπει πιο διαφορετικά πράγματα απ' ό,τι παρουσιάζονται στ' όνειρό του.

ZAN ΡΟΥΝΤΩ

ΖΗΤΙΑΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

"Αργά τò μεσημέρι ο Λορεντσίνι στάθηκε σε μιά γωνία του δρόμου τσακισμένος από την άγωνία, την πείνα και τò κρύο. Οί διαβάτες τόν κυτούσαν με σίκτο. Μιά κυρία μάλιστα άνοιξε την τσάντα της και του έδωσε ένα χαρτονόμισμα. "Επειτα ένας κύριος... Σε λίγο ένας άλλος... Ο Μασσίμο τώρα με θουρκωμένα τὰ μάτια από δάκρυα, άπλωνε μόνος του τò χέρι του στους διαβάτες. Η σκέψις ότι έπρεπε να κηδέψη τόν πατέρα του και να συντηρήσει την άδελφή του, τόν έκανε να μη ντρέπεται γι' αυτή τη χειρονομία του.

"Όταν γύρισε στο φτωχικό του διαμέρισμα, δεν έκλαιγε πια. Τò πρόσωπό του είχε μιά παγερή έκφραση. Και την άλλη μέρα δέχθηκε μετά την κηδεία, με ψυχρότητα, τὰ θερμά συλλυπητήρια τών φίλων του πατέρα του. "Α, ήξερε ότι όλ' αυτά ησαν μόνον λόγια. Ο Φλάμμι μάλιστα άποχαιρέτησε τò νεκρό μ' ένα συγκινητικό λόγο που έκανε όλους να δακρύσουν. Είχε στείλει κι' ένα πλούσιο στεφάνι με τόνομά του!

Μά ο Μασσίμο σκεφτόταν τώρα ότι με τὰ λίγα λεφτά που του μέναν από τις έλεημοσύνες τών άγνωστων, έπρεπε να φροντίσει για την Μίμμα και για να έργασθώ. Και τὰ κατάφερε. Άρχισε να δουλεύη σκληρά, να κάνη τη νύχτα μέρα. Κέρδιζε τώρα αρκετά χρήματα και τὰ θόλευε καλώς-καλά. "Έντυσε την άδελφή του με ζεστά όμορφα ρούχα. Μά εκείνο που έκανε έντύπως σ' όλους ηταν ότι ο Μασσίμο δεν είχε στενούς φίλους. Τò μόνο που τόν ένδιέφερε ηταν ή δουλειά του κ' ή αγαπημένη του Μίμμα. Κι' όταν τόν ρωτούσαν για ποιο λόγο δεν είχε έμπιστοσύνη στους φίλους του, έδήλωνε μ' ένα πικρό χαμόγελο:

— Γιατί; Χμ! Αυτό τò μυστικό τò ξέρει μόνο ένας... ζητιάνος...

Κι' άλλαζε κουβέντα, μη θέλοντας ν' άποκαλύψη τò τραγικό δράμα που του είχε διδάξει, ότι ή ζωή είνε πάρα πολύ σκληρή κι' άδιάφορη στις θλίψεις μας.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤΟ ΓΚΡΕΛΛΑ